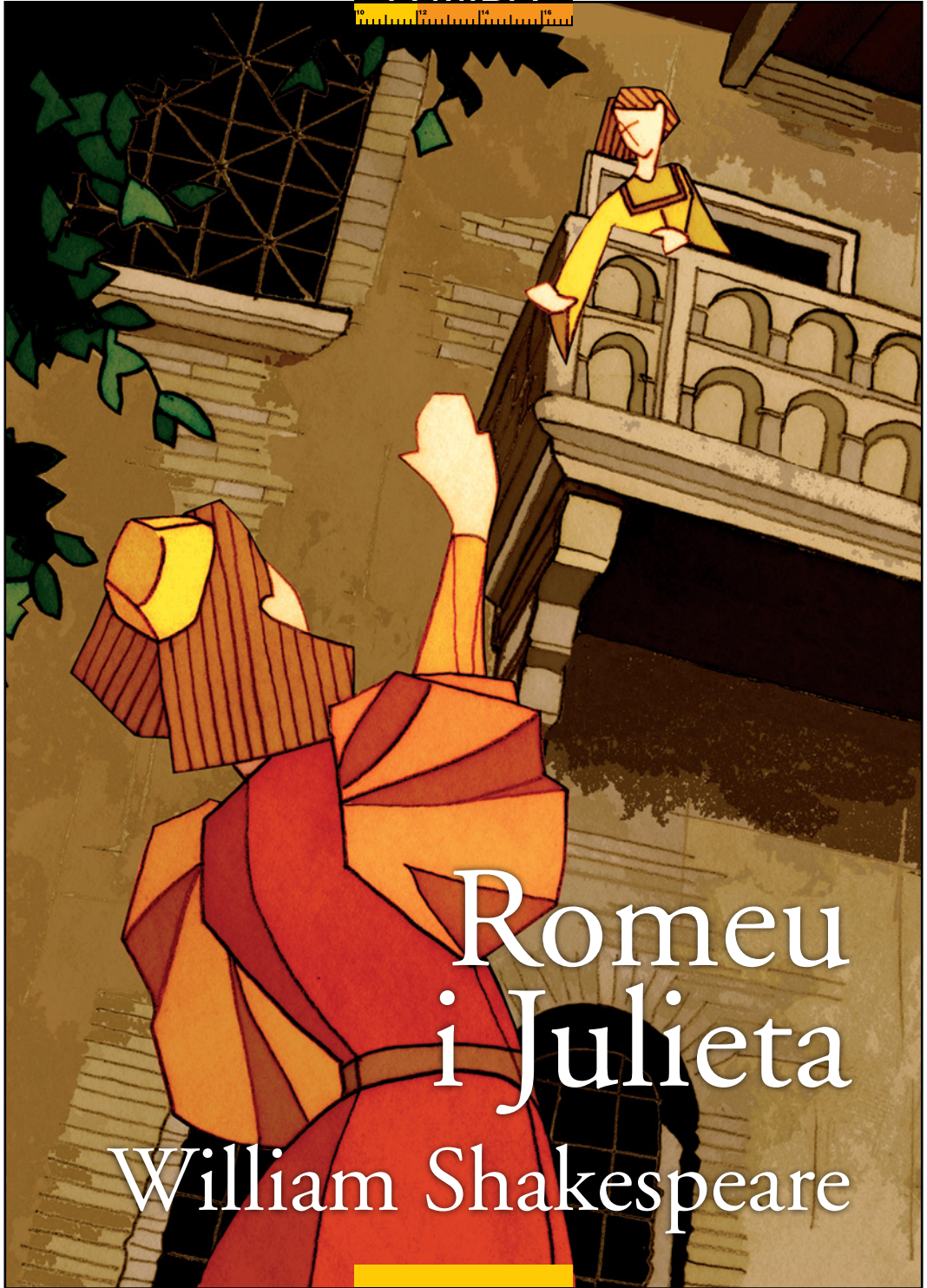

CLÀSSICS
A MIDA

Romeu
i Julieta
William Shakespeare

ANAYA

PERSONATGES

PRÍncep SCALA: màxima autoritat de la ciutat de Verona.

MONTESC: cap de família d'una família rica veronesa.

SENYORA MONTESC: l'esposa.

ROMEU: Fill de Montesc.

CAPULET: cap de família d'una família rica veronesa enemistada amb l'anterior.

SENYORA CAPULET: l'esposa.

JULIETA: filla de Capulet.

TEBALD: nebot de la senyora Capulet i cosí de Julieta.

BENVOLI: nebot de Montesc i cosí de Romeu.

MERCUCI: cavaller jove, parent del Príncep i amic de Romeu.

PARIS: comte jove, parent del Príncep i pretendent de Julieta.

DIDA: mare de llet que va criar Julieta i que pertany a la casa dels Capulet.

BALTASAR: criat de Romeu.

ABRAHAM: criat de la casa Montesc.

PERE: criat de la casa Capulet i criat personal de la mare de llet.

SAMSÓ: criat de la casa Capulet.

GREGORI: criat de la casa Capulet.

FRA LLORENÇ: monjo de l'orde franciscà.

FRA JOAN: monjo de l'orde franciscà.

UN APOTECARI DE MÀNTUA.

MÚSICS.

CRIATS DIVERSOS.

GUÀRDIES DE LA CIUTAT.

CIUTADANS.

ESCENA I

A la ciutat de Verona (Itàlia), en el segle XIV o XV, dues famílies mantenen algunes picabaralles des de fa anys. Partidaris dels dos bàndols es troben al carrer i s'enfronten en una baralla. El Príncep, màxima autoritat de la ciutat, s'hi presenta i els separa. Mentrestant, el jove Romeu, que no intervé en l'enfrontament, busca la soledat per plorar les seues penes d'amor.

Entren SAMSÓ i GREGORI, de la casa dels Capulet, amb espases i escuts.

SAMSÓ.—T'assegure, Gregori, que no ho suporte més.

GREGORI.—Tens tota la raó, no es quedaran amb nosaltres.

SAMSÓ.—El que vull dir és que a les males ho tindran pitjor.

GREGORI.—La baralla és entre els nostres senyors i entre nosaltres, els seus homes.

SAMSÓ.—Si arribe a trobar-me amb un gos Montesc, salte. No és de valents arrimar-se a la paret.

GREGORI.—Doncs ja pots traure la ferramenta, que per allà vénen dos dels Montesc.

Entren ABRAHAM i un altre servent.

SAMSÓ.—(*Apart, a GREGORI.*) Tinc l'arma fora i preparada. Però posem la llei de la nostra part; deixa que comencen ells.

GREGORI.—Els faré una carassa quan passen i que s'ho prenguen com vulguen.

SAMSÓ.—Em xuplaré el dit quan em miren, que és un gest de menyspreu molt gran, i veurem si ho aguanten.

ABRAHAM.—Aquest gest, ens l'heu fet a nosaltres, senyor?

SAMSÓ.—No ha sigut a vosaltres; però, sí, l'he fet.

GREGORI.—És que voleu barallar-vos?

ABRAHAM.—Barallar-nos? No, senyor!

SAMSÓ.—Perquè si ho voleu, senyor, ací em teniu.

ABRAHAM.—Millor no.

Entra BENVOLI.

GREGORI.—(*Apart, a Samsó.*) Millor digues que sí, que ací arriba un parent del meu senyor.

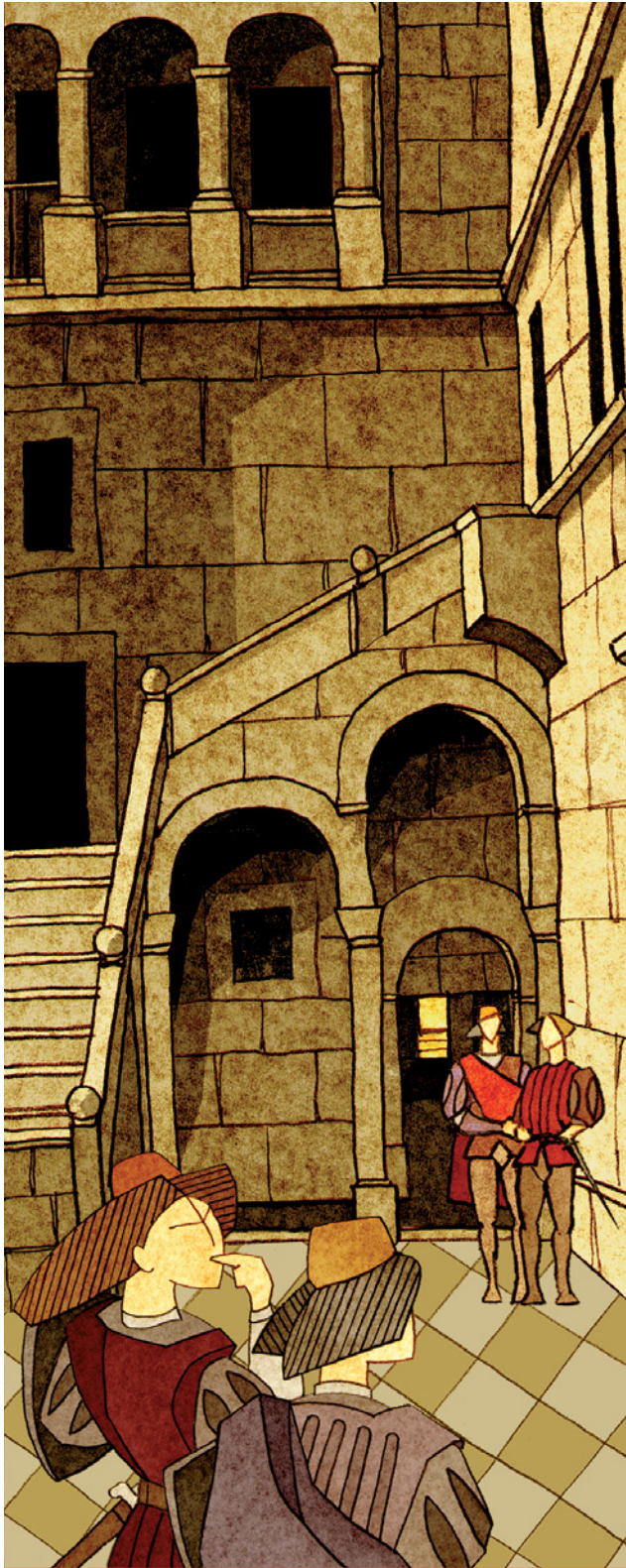
SAMSÓ.—Sí, millor que sí. Traieu l'espasa, si és que sou homes.

Gregori, recorda el teu colp mestre.

Lluiten.

BENVOLI.—Alto, bojos! Guardeu les espases i feu les paus. No sabeu el que feu.

Entra TEBALD.

TEBALD.—Què és açò? Lluiteu contra aquests cervatells? Gira't, Benvoli, i enfronta't a la teua mort.

BENVOLI.—Tan sols vull posar pau. Guarda l'espasa i ajuda'm a separar aquests homes.

TEBALD.—Com pretens posar pau amb l'espasa a la mà? Odie aquesta paraula tant com l'infern, els Montesc i a tu. En guàrdia, covard!

Lluiten. Entren tres o quatre CIUTADANS amb pals i llances.

CIUTADANS.—Pegueu-los! Tireu-los a terra! Avall els Capulet! Avall els Montesc!

Entren l'ancià CAPULET i la seua ESPOSA.

CAPULET.—Quin soroll és aquest? Doneu-me la meua espasa!

SRA. CAPULET.—Voldràs dir un bastó. Per què demanes una espasa?

Entren l'ancià MONTESC i la seua ESPOSA.

CAPULET.—He dit la meua espasa! El vell Montesc està ací i fanfarroneja amb la seua espasa davant de mi.

MONTESC.—Tu, Capulet, brivall!... No m'agarreu! Deixeu-me!

SRA. MONTESC.—Tu no mouràs ni un peu per anar a buscar un enemic.

Entren el PRÍncep SCALA i els seus acompanyants.

PRÍncep.—Súbdits rebels, enemics de la pau, bèsties que taqueu l'acer amb la sang del veí. Voleu escoltar-me? Davall pena de tortura, solteu ara mateix les armes i escolteu la sentència

del vostre Príncep. Tres vegades les vostres guerres personals, conseqüència de les vostres paraules boges, vells Capulet i Montesc, han trencat la tranquil·litat dels nostres carrers i han obligat els ciutadans de Verona a despullar-se dels seus vestits luxosos per a vestir les armes, amb el fi que acabara el vostre odi destructiu. Si torneu a alterar la pau, ho pagareu amb les vostres vides. Tu, Capulet, vine amb mi; i tu, Montesc, vine aquesta vesprada al palau i continuarem parlant d'aquest assumpte. I ara, el que he dit, que tot el món se'n vaja, davall pena de mort.

Se'n van tots, llevat de MONTESC, la seua ESPOSA i BENVOLI.

MONTESC.—Qui ha iniciat una altra vegada aquesta vella baralla? Parla, nebot, tu estaves quan ha començat?

BENVOLI.—Estaven els criats del teu enemic i els teus lluitant quan jo he arribat. He tret l'espasa per separar-los i aleshores ha arribat el ferotge Tebald, amb l'espasa a la mà, insultant-me i amenaçant-me. N'han arribat més i s'han sumat a la baralla, fins que ha arribat el Príncep i ha separat les dues parts.

SRA. MONTESC.—Ah! On està Romeu? L'has vist hui? Com m'alegre que no estiguera en aquesta baralla!

BENVOLI.—Oncle, tia, una hora abans que el sol guaitara el cap per la finestra daurada d'orient, he vist el vostre fill que passejava sol per un bosquet. M'hi he acostat, però ell s'ha ocultat més en l'espessor, fugint de tota companyia. De manera que he continuat el meu camí, sense seguir-lo, i m'he allunyat de qui de mi fugia.

MONTESC.—Més d'un matí se l'ha vist per allí augmentant la rosada amb les seues llàgrimes, però a penes s'ha fet de dia torna a casa i es tanca en la seua cambra, tanca les finestres i es crea una nit artificial per a ell sol. Algú hauria de parlar amb ell i

aconsellar-lo, ja que aquest estat d'ànim tan negre li pot portar grans mals.

BENVOLI.—Noble oncle, tu en saps la causa?

MONTESC.—Ni jo la sé ni ell me la vol dir.

BENVOLI.—Ho has intentat?

MONTESC.—Sí, tant personalment com a través dels seus amics; però ell se la guarda bé en secret, de tan reservat com està. Si poguérem saber quin és el motiu de la seua tristesa, l'ajudariem com millor sabérem.

Entra ROMEU.

BENVOLI.—Mira per on ve. Deixeu-nos, per favor; m'assabentaré del seu pesar o me l'haurà de negar.

Se'n van MONTESC i la seua ESPOSA.

BENVOLI.—Bon dia, cosí.

ROMEU.—Ja és de dia?

BENVOLI.—A penes són les nou.

ROMEU.—Ai de mi! Les hores tristes pareixen tan llargues! Era mon pare qui se n'anava?

BENVOLI.—Sí, era ell. Dignes-me: quina tristesa allarga les teues hores, Romeu?

ROMEU.—El fet de no tindre allò que si ho tinguera les faria més curtes.

BENVOLI.—Estàs enamorat?

ROMEU.—Sense...

BENVOLI.—Sense amor?

ROMEU.—Sense l'amor de la que jo estime.

BENVOLI.—Per què serà l'amor tan dolç a simple vista i tan dur i amarg quan es tasta?

ROMEU.—Ai, l'amor! Per què si és cec pot trobar sense ulls el camí que vol? Per què era la baralla? No m'ho digues, perquè ho he sentit tot. Té molt a veure amb l'odi, però més amb l'amor. O, amor buscabregues! Oh, amor odiós! Oh, ploma de plom, fum brillant que ix dels sospirs, foc gelat, malaltia gustosa, somni estant despert, mar nodrida per les llàgrimes dels amants! Aquest és l'amor que sent. No te'n rius?

BENVOLI.—No, cosí, més aïna plora pel dolor que oprimix el teu cor.

ROMEU.—Jo mateix m'he perdut i no em trobe! Aquest no és Romeu; és un altre el que està ací!

BENVOLI.—Digues-me de veres, a qui estimes?

ROMEU.—De veres, cosí, estime una dona a la qual no podran ferir les fletxes de l'amor, ja que s'ha protegit amb l'armadura de la castedat; no la convenceran les paraules d'amor, ni els ulls seductors, ni l'or que compra els sants.

BENVOLI.—Segueix el meu consell, oblida-la; no penses més en ella. Dóna als teus ulls llibertat i mira altres dames.

ROMEU.—La comparació amb altres faria que la seua bellesa resultara encara més exquisida. Qui s'ha quedat cec no pot oblidar el que significa veure. Adéu, ja que no m'ensenyes a oblidar.

BENVOLI.—T'ensenyaré aquesta lliçó o estaré en deute amb tu fins a la mort.

Ixen.

Romeu i Julieta és una de les obres més famoses de la literatura universal. És també una tragèdia d'amor juvenil, apassionat i sense límits.

El seu autor, William Shakespeare, ens presenta dues famílies —els Montesc i els Capulet— que són enemics des de fa anys.

Romeu Montesc, que acudix emmascarat a una festa organitzada pels Capulet, coneix Julieta. Aleshores sorgix un amor apassionat entre els joves de les dues famílies rivals. Un amor que donarà lloc a un conflicte de conseqüències fatals per als amants.

